

blandet med Vand og drikke Whisky, men sjældent have Øl paa deres Bord. Men lad os tage de jævne velstillede, som bruge Øl. Lad os tage Ølforbruget i en velhavende Familie, som har 20,000 Kr. i Indtægt, og gaa ud fra, at den drikker 1,000 Flasker Øl om Aaret. Den vil komme til at betale 13 Kr. i Skat, det vil sige 0,65 pro mille af Indkomsten. Og lad os tage saa en Arbejder, der har en Skatteindtægt af 1,000 Kr. Hvis hans Familie drikker en Bajer om Dagen, betaler han 4 Kr. 65 Øre i Skat, det vil sige 0,46 pCt. I Forhold til sin velstaaende Landsmand faar denne Arbejder en Trediedel af Øllet, men han faar 14 Gange saa meget af Skatten. Det er det, man kalder Godernes Fordeling. Øl er, som det saa ofte har lydt i denne Forsamling, Arbejdernes og Middelstandens Drik, Brændevin er Landarbejdernes og de mindre Arbejdsgiveres Drik, eller rettere, det er de mindre Arbejdsgiveres Naturalydelse til deres Arbejdere. Den højtærede Finansminister fremsatte nogle besynderlige Betragtninger om, at der var sket en Forskydning i Brændevinsforbruget. Men hvor han end skyder Brændevinsdrikingen hen, han kan ikke skyde den op i de velstillede Klasser; den bliver hos Arbejderne, hos Landarbejderne og hos de mindre Arbejdsgivere paa Landet.

Der var et Øjeblik i Fjor, hvor den højtærede Finansminister bevægede mig stærkt. Han talte om de indirekte Skatter, og der var i hans Udtalelser noget af Klang fra hans Fortid. Vendt mod det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin), som saa ofte fremsætter uforstandige Betragtninger, og som havde talt om de indirekte Skatter og forborgens Velstand, sagde den højtærede Finansminister: „Jeg maa sige, at det er en rar forborgens Velstand, der kommer frem ved, at man presser Skat ud af en Familie med 800—1,000 Kroners Indtægt og mange Børn. Det er nok kun i de mange Munde, den Velstand bestaar, og dem er der ikke noget forborgent ved“. Man kunde ikke andet end bevæges, naar man hørte den højtærede Finansminister tale saaledes. Den højtærede Finansminister havde jo sit Hjerte i disse Udtalelser. Men det er underligt, der hviler ligesom en Fordømmelse over den højtærede Minister. Der maa være en eller anden Synd, som kalder denne Straf over ham, at han altid maa gaa mod det, som hans Hjerte ønsker. Det er en af disse psykologiske Straffe, hvorpaa de gamle Mytologier ere saa rige.

Jeg skal gøre nogle Bemærkninger om

disse Skatters Stilling i den nuværende Regerings Politik — altsaa ikke i Fortidens Politik. Jeg vil da minde om, hvad der skete, da vi her i Tinget behandlede Lovforslaget om Stempelskatten paa Vin. Da Finansminister Lassen havde fremsat dette Forslag, lød der fra Højre Krav om Brændevinskat. Saa sagde Vilhelm Lassen dertil: Nej, nu skulle vi have den dyre Brændevin beskattet. Og saa opstillede han det Regnestykke, at naar vi fik Stempelskatten gennemført, vare vi naaede til at beskatte alle Drikkevarer her i Landet nogenlunde ens efter deres Værdi. Han siger: „Naar vi lade Brændevinen og det bajerske Øl beholde den Skat, de have, og naar vi for Flaskerne gennemføre den forøgede Told og den her foreslaaede Stempelafgift paa Cognac, Rom o. s. v., vil det stille sig saaledes, at af Brændevin svares de 22,5 pCt. af Værdien, af Øl 21,3, af Vin til $1\frac{1}{3}$ Kr. pr. Flaske 21,8 pCt. og til 2 Kr. 21,6 pCt. Det passer mærkværdig godt“. Han sagde endvidere her i Folketinget: „I det hele tror jeg, at vi, hvis vi gennemføre denne Lov, ville faa en nogenlunde ensartet Beskatning af al Spiritus her i Landet af mellem 20 og 30 Procent af Værdien“. Endvidere argumenterer han saaledes, at vi maa have Sikkerhed for, „at de riges Spiritus beskattes nogenlunde i samme Forhold efter Værdien som de fattiges“. Hvad er det nu, den højtærede Finansminister gør? Nu omstyrter han alt dette. Nu lægges der udelukkende paa de mindre velstaaendes Forbrug. Alle de herlige Procenttal, som i 1906—07 strømmede gennem Landet, og som allerede gik lidt i Stykker under Forhandlingerne, ere nu fuldkommen spolerede. Nu ryge de fattiges Drikkevarer i Vejret, og de riges blive, hvor de ere. Det kommer deraf, at ingen Skat paa Vin eller den øvrige dyrere Spiritus ledsager disse Lovforslag.

Nu vil den højtærede Finansminister sige: Jeg vilde gerne forelægge et saadant Forslag, men jeg er forhindret deri, fordi jeg har forbundet mig paa en eller anden Maade overfor fremmede Magter til at lade være dermed. Ja, det kan være, men hvis den højtærede Finansminister af andre Magter eller af Hensyn til andre Magter er forhindret fra at lægge Skat paa de riges Drikkevarer, skulde han ud fra sin egen Politik være forhindret fra at forelægge Forslag om Skat paa de fattiges Drikkevarer. Dernæst synes jeg, den højtærede Finansminister skulde være forhindret derfra af en Grund til. Er der noget, Venstre har hævdet, er det dette, at man ikke vilde have en